

РЕШЕНИЕ

№ 8359

гр. София, 03.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **799** по описа за **2026** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на В. В. П., ЕГН [ЕГН], чрез адв.С. П., срещу Решение № 4524 от 12.12.2025г., постановено по НАД № 10468/2025г. по описа на СРС, 111-ти състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К № 1055171 издаден от СДВР, с който на касатора е наложена глоба в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, необоснованост и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че приетата в обжалваното решение фактическа обстановка е вътрешно противоречива, като са изложени съображения, свързани с неточности в посечените скорости, вида на автомобила и дали скоростта е въведена със закон или е ограничена с пътен знак. На следващо място се твърди, че не е било доказано в производството пред СРС наличие/действие на пътен знак В26 и въз основа на това твърдение се правят изводи- материална незаконосъобразност на ЕФ. По същество от съда се иска да отмени съдебното решение и потвърдения с него електронен фиш, като алтернативно се прави искане за отмяна на съдебното решение и връщане на делото на ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът - В. В. П., редовно призован, не се явява, не се представлява, депозирана е молба със становище по същество на спора.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, не се представлява, депозирано е становище с характер на отговор по касационната жалба и становище по същество на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Прокурор К. от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 17.03.2025г. в 18:16ч. в [община], на път ВТОРИ КЛАС, номер II – 18 на 39 км., с посока от ул. „Симеоновско шосе“ към ул.„Патриарх Г.“, при въведено ограничение на скоростта на движение 50 км/ч. в извън населено място с пътен знак В 26, жалбоподателят бил установен да управлява собствения си лек автомобил „М. МЛ 350 4 М.“, рег. [рег.номер на МПС] със скорост от 106 км/ч., превишавайки максимално разрешената скорост с 26 км/ч., като деянието било заснето с АТСС № MD 1192.

Въз основа констатираното и заснето нарушение за скорост бил издаден атакуваният електронен фиш, с който на В. П., в качеството на собственик на автомобила, било наложено административно наказание глоба в размер на 100 сто лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП - превишаване на разрешената скорост за движение извън населено място с 26 км/ч.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на фиша не са допуснати съществени нарушения, същият съдържал всички изискуеми реквизити посочени в чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП, в това число и описание на процесното нарушение с всичките му индивидуализиращи белези. Отчел е редовност на автоматизираното техническо средство, с което е установено нарушението. Отхвърлил е като неоснователни възраженията за неясното на лицето, което следва да бъде подведено под административно наказателна отговорност и е потвърдил оспорвания фиш.

Настоящата инстанция констатира наличие на техническа грешка допусната от СРС при посочване на въведеното с пътен знак В26 ограничение на скоростта, като вместо 80 км/ч., е посочено 50 км/ч. /тази грешка е допусната единствено във приетата от съда за доказана фактическа обстановка/ Безспорно е, че в случая се касае за техническа грешка, доколкото в целия си съдебен акт, въззивния съд коментира и обосновава наличие на ограничение на скоростта въведено с посочения пътен знак от 80км/ч., а и видно от самото фактическо установяване, на прецизно посочената скорост, с която се е движел касационния жалбоподател от 106 км/ч. и превишението от 26км/ч. над разрешената скорост, сочи именно, че се касае за техническа грешка, доколкото разликите от тези две скорости сочат именно ограничение от 80 км/ч. Тази техническа грешка, не се приема за съществено нарушение на процесуалните правила. Същата не е ограничила правата на страните, волята на съда при цялостен прочит на решението е ясно и безпротиворечиво изразена. В тази връзка не се приемат, възраженията изложени в касационната жалба, свързани с посочената техническа грешка.

На следващо място се прави възражение, че в ЕФ е посочено, че касационния жалбоподател управлява лек автомобил, а в мотивите /л.4, абзац 1/ е посочено, че собственик на товарния автомобил е именно жалбоподателя, а във всички други части на решението се сочи, че В. П. е

управлявал лек автомобил. Касационния състав, не приема и това възражение. От една страна вида на превозното средство, не е от значение за реализиране на административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател, а от друга отново се установява, че въпросното посочване е техническа грешка, която по никакъв начин не е ограничила правата на страните, доколкото в съдебното решение е посочено многократно, че се каса за лек автомобил. Още повече, че превозното средство, което е уравнивано от В. П. при извършване на нарушението е индивидуализирано- както с модел, марка, така и с регистрационен номер- именно това е обстоятелството от значение за съставомерността на нарушението, а не дали се касае за лек или товарен автомобил /в решението на СРС и в ЕФ не се сочи автомобила да е от друга категория, която да променя и параметрите на разрешената скорост, което в случая дори няма практическо значение, доколкото ограничението на скоростта е въведено с пътен знак и той се отнася до всички категории МПС/.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав споделя. Съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи. Решаващият състав на СРС е изследвал и е взел отношение по изложените в жалбата доводи и по всички въпроси, включени в обхвата на дължимата от него служебна проверка.

Касационният състав не споделя наведеното възражение, че липсвали доказателства за наличие/действие на пътен знак В26 на мястото където е установено нарушението, тъй като не почива на събраните доказателства по делото. По делото са били надлежно приобщени снимков материал на: мобилното устройство, заснетия лек автомобил, както и пътния знак и пътния участък където е извършено нарушението; приобщена е и справка от АПИ относно път ВТОРИ КЛАС, номер II – 18 на 39 км., в която е отразен процесния знак. Въпросните доказателства, безспорно доказват наличието и действието на пътен знак В26.

По изложените съображения касационната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 66,47евро съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4524 от 12.12.2025г., постановено по НАД № 10468/2025г. по описа на СРС, 111-ти състав.

ОСЪЖДА В. В. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47евро – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.